

μελέτη μου, έκλεινα τὸ βιβλίο μου καὶ τοῦ χαμογελοῦσα γιὰ νὰ τὸν εὐχαριστήσω. Καὶ ἔτσι δὲν ξέρω τίποτε τῶρα. Θεέ μου, τί κοροϊδία θὰ μοῦ πατήσουνε στὸ σχολεῖο. Θὰ δῆς ὁμως, παπποῦ! Θὰ μελετήσω πολὺ, πολὺ, μ' ὅλη μου τὴ δύναμι...

Ὁ κ. ΛΟΥΣΣΙ.— Ὁχι, μικρούλα μου, μὴ μελετᾷς πάρα πολὺ. Ὅσο χρειάζεται μόνον γιὰ νὰ μὴν εἶσαι κακὴ μαθήτρια. Καὶ νὰ τρῶς τακτικὰ, καὶ νὰ παίρνης τὸ δυναμωτικό σου, καὶ νὰ μὴ νηστεύης ποτέ, ἀκούς; Ποτέ. Συνεννοήθηκα γι' αὐτὸ μὲ τὴν ἡγουμένη. (Κυττάζει ἀπ' τὴν παραθυρόπορτα γιὰ νὰ ἴδῃ πὺθὺν θρίσκονται). Φτάσαμε στὴν πύλη τοῦ Σαιν-Μαντέ.

ΝΤΕΖΙΡΕ.— Τόσο γρήγορα, παπποῦ;

Ὁ κ. ΛΟΥΣΣΙ.— Ναι, σὲ δέκα λεπτά θάμαστε στὸ μοναστήρι.

ΝΤΕΖΙΡΕ (ἐλαφρὰ χλωμιάζοντας).— Σὲ δέκα λεπτά, σὲ δέκα λεπτά! Θεέ μου, μόνον λοιπὸν δέκα λεπτά ἀκόμη θὰ εἶμαι μαζί σου, ἀγαπημένε μου παπποῦ! (Σφίγγεται ἐπάνω του καὶ χοντρά δάκρυα στάζουν ἀργὰ ἀπ' τὰ μάτια της).

Ὁ κ. ΛΟΥΣΣΙ.— Ἡσύχασε, ἡσύχασε, μικρούλα μου. Δὲν θὰ φύγω ἀμέσως. Θὰ μείνω μαζί σου στὸ γραφεῖο ὅσιν ὥρα θελήσης. Μὴν κλαῖς, ἀγαπημένη μου μικρούλα.

ΝΤΕΖΙΡΕ (μὲ φωνὴ αντρίμμένη ἀπ' τοὺς λυγμούς).— Ἀγαπημένε μου... παπποῦ! Ἐχω... ἔχω κάτι νὰ σοῦ ζητήσω... κάτι... Μὰ δὲ θὰ μοῦ πῆς ὄχι. Λέγε, δὲ θὰ πῆς ὄχι στὴ μικρὴ σου ἔγγονούλα, στὴ μικρούλα σου Ντεζιρέ;

Ὁ κ. ΛΟΥΣΣΙ.— Ναι... ναι... τί θέλεις; τί θέλεις;... Μίλησε... μίλησε στὸν γέρο παπποῦ σου.

ΝΤΕΖΙΡΕ.— Θέλω... ὅταν μαθευτῆ... ὅταν μαθῆς πὺθὺν θρίσκεται ὁ μπαμπᾶς μου... θέλω νὰ τοῦ πῆς... (Ὁ κ. Λουσσισὶ κάνει μιά κίνηση). Ὁχι, ὄχι νὰ τοῦ γράψῃς, ὅτι τὸν συλλογίζομαι... ὅτι τον ἀγαπῶ, ἀκούς, παπποῦ, ἀκούς; Πῶς ὅ,τι κι' ἂν γίνῃ, θὰ τὸν συλλογίζωμαι καὶ θα τὸν ἀγαπῶ... καὶ ὅτι ἂν μπορῆ, χωρὶς νὰ ριψοκινδυνεύσῃ νὰ φανερωθῆ τοῦ εἶνε, νὰ μοῦ γράψῃ λίγες λέξεις. Ὡ μιά γραμμούλα μόνον! οὔτε καὶ μιά γραμμὴ. Τ' ὄνομά μου μονάχα. Νὰ γράψῃ μόνο τὴ λέξι «Ντεζιρέ» σ' ἕνα κομμάτι χαρτί... Γράψε του ὅτι

αὐτὸ θὰ μ' εὐχαριστήσῃ, θὰ μὲ κἀ εὐτυχισμένη γιὰτὶ ἔτσι... θὰ εἶμαι σίγουρη... ὅτι δὲν πέθανε ὁ καυμένος μου ὁ μπαμπᾶς. (Τὴν πιάνουν λυγμοὶ ἀσυγκρατητοί).

Ὁ κ. ΛΟΥΣΣΙ (κλαίγοντας).— Ὡ σὲ παρακαλῶ, μικρούλα μου, σῶπασε! σῶπασε! Μοῦ κάνεις κακό... μοῦ σκίζεις τὴν καρδιά μου...

ΝΤΕΖΙΡΕ.— Λοιπὸν, παπποῦ, πές μου θὰ κάνῃς ὅ,τι σοῦ εἶπα;

Ὁ κ. ΛΟΥΣΣΙ.— Ναι, στὸ ὑπόσχομαι... Μὴν κλαῖς ὁμως πειὰ... Ἡσύχασε λίγο... Σήκωσε τὸ κεφάλι σου. Τὰ καυμένα τὰ μάτια σου! Τί κόκκινα πὺθὺν εἶνε! Κυττάξέ με! Μ' ἀγαπᾶς καὶ μένα, ἀγαπᾶς λιγάκι καὶ τὸ γέρο παπποῦ σου;

ΝΤΕΖΙΡΕ.— Ὡ, ναι!

Ὁ κ. ΛΟΥΣΣΙ.— Ἐ, λοιπὸν, γιὰ χατήρι μου, γιὰ χατήρι τοῦ γέρο παπποῦ σου... σκούπισε τὰ μάτια σου... γιὰτὶ σὲ λίγο, ὅταν θὰ φτάσουμε στὸ μοναστήρι, θὰ σ' ἀσχημίζουν τρομερά... Καὶ τί θὰ σκεφθοῦν, τί θὰ ποῦν ὅσοι τὴ δοῦν τὴ μικρούλα ἔγγονούλα μου; Θὰ ποῦν ὅτι εἶνε ἀσχημὴ, ὅτι ἔχω μιά ἔγγονὴ ἀσχημὴ, φριχτὴ. Ἄ, ὄχι! Ἐγὼ ξέρεις, εἶμαι περήφανος γιὰ σένα... Γιὰτὶ μόνον ἐσένα πειὰ ἔχω στὸν κόσμο, ἀγαπημένη μου. (Σταματᾷ, μὴ μπορῶντας νὰ μιλήσῃ, πνιγμένος ἀπ' τὴν συγκίνηση).

ΝΤΕΖΙΡΕ (προσπαθώντας νὰ ἡσυχάσῃ).— Ἀγαπημένε μου, ἀγαπημένε μου παπποῦ... Εἶνε ἀλήθεια... ἀλήθεια. Δὲν εἶμαι καλὴ... Δὲν σκέπτομαι παρὰ μόνον τὸν ἑαυτό μου... Ἀλλὰ τῶρα ὅλ' αὐτὰ τελείωσαν... Κυττάξε, κύτταξε, δὲν κλαίγω πειὰ. Φίλησε τὴν μικρούλα τὴν ἔγγονούλα. (Ἀγκαλιάζονται ταρασσομένοι ἀπὸ λυγμούς).

Ὁ ΑΜΑΞΑΣ (χτυπώντας στὸ τζάμι).— Τί δρόμο θὰ πάρομε, κύριε; (Καμμιά ἀπάντησις. Χτυπάει δυνατώτερα καὶ ἐπαναλαμβάνει τὴν ἐρώτησί του).

ΡΟΔΟΦΥΛΛΑ

ΜΙΛΟΥΝ ΟΙ ΣΟΦΟΙ

Ἐχουμε περισσότερα περιττὰ πράγματα ἀπ' ὅσα χρήσιμα γνωρίζουμε.

Τοὺς ἀνοήτους δὲν τοὺς διδάσκει ἡ πείρα, ἀλλὰ ἡ δυστυχία.

Τὶ ἀνόητοι ποῦνε οἱ ἄνθρωποι! Μιά στιγμὴ πεθαίνουν κι' ἔχουν τὴν ἀπαίτησι νὰ μάθουν τί εἶν' ὁ θάνατος, ἐνῶ ζοῦνε τόσα χρόνια καὶ δὲν ξέρουν τί εἶνε ἡ ζωὴ.

Ὅποιος χάσῃ περιουσία χάνει πολλὰ, ὅποιος χάσῃ φίλο χάνει περισσότερα, ὅποιος χάσῃ τὸ θάρρος του χάνει τὸ πᾶν.

Ἐνα πρᾶγμα μπορεῖ νᾶνε σωστὸ καὶ δίκαιο γιὰ ὅλους, ὄχι ὁμως κι' εὐχάριστο σ' ὅλους.

Ὅλοι οἱ ἄνθρωποι γεννιοῦνται εἰλικρινεῖς καὶ πεθαίνουν ἀπατεῶνες.

Ἐπαινος δὲν ἀξίζει σ' ὅποιον δὲν κάνει τὸ ἄδικο, μὰ σ' ὅποιον οὔτε κᾶν τὸ σκέφτεται.

Τὸ συμφέρον μᾶς παρηγορεῖ γιὰ τὸ θάνατο τῶν δικῶν μας, ὅπως ἡ φιλία τους μᾶς παρηγοροῦσε γιὰ τὴ ζωὴ τους.

Χάνεις τὸν κόπο σου προσπαθώντας νὰ ἐπαναφέρῃς στὴ λογικὴ ἕναν πὺθὺν νομίζει πῶς εἶνε πολὺ ἐξυπνος.

Πολὺ σπάνιο εἶνε νὰ ἐκτιμοῦμε ὅσους μᾶς κάνουν νὰ γελοῦμε.

Πολλὲς φορές ἡ πιὸ γελοῖες ἐλπίδες ἦσαν ἡ αἰτία τῶν μεγαλύτερων ἐπιτυχιῶν.

Ὅποιος μπλέξει μὲ τὸν ἔρωτα, ἄς ξεγράψῃ καὶ περιουσία καὶ μυαλό.

Ἄν μποροῦσαμε ν' ἀνοίξουμε τὸν ἑαυτό μας θ' ἀνακαλύπταμε θησαυρὸν ὀλόκληρον... ἐλαττωμάτων.

Οἱ καινούργιοι φίλοι πὺθὺν κάνουμε γιὰ νὰ ἀντικαταστήσουμε τοὺς παληούς, μοιάζουν μὲ τὰ γυάλινα μάτια, τὰ ξύλινα πόδια καὶ τὰ ψεύτικα δόντια.

Πολὺ λίγο καλὸ προσφέρουμε σ' ὅσους βοηθοῦμε μόνον μὲ τὶς συμβουλές μας.

Ὅποιος ἀντιλέγει καὶ φλυαρεῖ πολὺ εἶνε ἀνίκανος νὰ μάθῃ ὅ,τι πρέπει νὰ ξέρῃ.

Ἡ ἡλικία ἐλαττώνει τὴν ἀπόλαυσι τῆς ζωῆς κι' αὐξάνει τὴν ἐπιθυμία της.

Ὁ θάνατος ἀρπάζει τοὺς πλούσιους κι' ἀναπαύει τοὺς φτωχοῦς.

Ἐνας φρόνιμος καὶ πιστὸς φίλος εἶνε μιά διαρκὴς βοήθεια κι' ἀνακούφισις γιὰ κάθε ἄνθρωπο πὺθὺν δὲν ἔχει τὴν ἀφέλεια νὰ πιστεῦῃ πῶς ἔχει ὅλην τὴν ἀνθρώπινη σοφία στὸ κεφάλι του.

Ὅλοι οἱ κόποι εἶνε πιὸ εὐχάριστοι ἀπὸ τὴν ἀνάπαυσι ὅταν φτάνουμε ἢ κοντεύουμε στὸ σκοπὸ μας.

Εὐκόλο εἶνε ν' ἀποχτήσῃς τὴν ἀγάπη τοῦ λαοῦ, μὰ δύσκολο νὰ τὴν κρατήσῃς. Αὐριο ἢ ἀνοησία ἐνὸς ἄλλου θ' ἀντικαταστήσῃ τὴν δική σου.

Ὁση ἀγάπη κι' ἂν αἰσθανόμαστε γιὰ τοὺς πλησίον μας, ποτέ δὲν φτάνουμε στὸ σημεῖο ὥστε νὰ μᾶς κάνῃ εὐτυχεῖς ἡ δική τους εὐτυχία.

Εἶνε δεῖγμα μεγαλείου ψυχῆς νὰ ὑποφέρουμε μὲ ἡρεμία ἕνα λάθος πὺθὺν ἐγένιν ἀπὸ ἀμέλεια.

Κοντὰ ἀπ' τὸ δάσος, ὁδὸς Ἐζενί... Γύρισε ἀριστερά... εἶνε ἕνα μεγάλο ἄσπρο σπιτί... Θὰ δῆς... ἔχει ἕνα σταυρό...

Ὁ κ. ΛΟΥΣΣΙ.— Κοντὰ ἀπ' τὸ δάσος, ὁδὸς Ἐζενί... Γύρισε ἀριστερά... εἶνε ἕνα μεγάλο ἄσπρο σπιτί... Θὰ δῆς... ἔχει ἕνα σταυρό...

Ὁ κ. ΛΟΥΣΣΙ.— Κοντὰ ἀπ' τὸ δάσος, ὁδὸς Ἐζενί... Γύρισε ἀριστερά... εἶνε ἕνα μεγάλο ἄσπρο σπιτί... Θὰ δῆς... ἔχει ἕνα σταυρό...

Ὁ κ. ΛΟΥΣΣΙ.— Κοντὰ ἀπ' τὸ δάσος, ὁδὸς Ἐζενί... Γύρισε ἀριστερά... εἶνε ἕνα μεγάλο ἄσπρο σπιτί... Θὰ δῆς... ἔχει ἕνα σταυρό...

Ὁ κ. ΛΟΥΣΣΙ.— Κοντὰ ἀπ' τὸ δάσος, ὁδὸς Ἐζενί... Γύρισε ἀριστερά... εἶνε ἕνα μεγάλο ἄσπρο σπιτί... Θὰ δῆς... ἔχει ἕνα σταυρό...

Ὁ κ. ΛΟΥΣΣΙ.— Κοντὰ ἀπ' τὸ δάσος, ὁδὸς Ἐζενί... Γύρισε ἀριστερά... εἶνε ἕνα μεγάλο ἄσπρο σπιτί... Θὰ δῆς... ἔχει ἕνα σταυρό...

Ὁ κ. ΛΟΥΣΣΙ.— Κοντὰ ἀπ' τὸ δάσος, ὁδὸς Ἐζενί... Γύρισε ἀριστερά... εἶνε ἕνα μεγάλο ἄσπρο σπιτί... Θὰ δῆς... ἔχει ἕνα σταυρό...

Ὁ κ. ΛΟΥΣΣΙ.— Κοντὰ ἀπ' τὸ δάσος, ὁδὸς Ἐζενί... Γύρισε ἀριστερά... εἶνε ἕνα μεγάλο ἄσπρο σπιτί... Θὰ δῆς... ἔχει ἕνα σταυρό...

